

Súd: Okresný súd Brezno
Spisová značka: 4C/241/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6312208468
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Kekeňák, PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSBR:2014:6312208468.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Brezno sudcom JUDr. Ondrejom Kekeňákom, PhD., v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421 proti odporcovi Slovenská republika, zast. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

- I. Súd návrh **z a m i e t a**.
- II. Odporcovi súd náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom podaným na tunajší súd dňa 27.09.2012 domáha, aby súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť mu z titulu majetkovej škody sumu 175,- Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 553,20 Eur, prípadne medzitímnym rozsudkom rozhodol tak, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Brezno, ktorý nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote. Závazok navrhovateľa mal vzniknúť zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX voči dlžníkovi C. I., nar. XX.XX.XXXX. Rovnakých nárokov sa s menšími odchýlkami domáhal navrhovateľ aj ďalšími návrhmi voči rovnakému odporcovi, a to v konaniach, ktoré boli spojené na spoločné konanie, ako bude uvedené nižšie.

Navrhovateľ podaný návrh odôvodnil tým, že v pozícii oprávneného navrhol vykonanie exekúcie pred zvoleným súdnym exekútorom pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku zo zmluvy o úvere. Súdny exekútor postupoval podľa procesnej úpravy obsiahnutej v Exekučnom poriadku, najmä podľa ustanovenia § 44 ods. 1 Exekučného poriadku a predložil návrh navrhovateľa na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému súdu a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie na vykonanie exekúcie.

Navrhovateľ pre obavy o právny a faktický osud pohľadávky nútene vymáhanej súdnym exekútorom, ktorému bolo naposledy udelené poverenie na vykonanie exekúcie, spísal a podal postupom podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora. Navrhovateľ legitímne očakával, že súd mu svojou činnosťou poskytne súdnu ochranu v zákonom predpokladanej kvalite a teda, že dôjde k reálnej zmene exekútora rozhodnutím súdu v zákonom stanovenej lehote. Bohužiaľ sa tak nestalo a to napriek tomu, že podaný návrh spĺňa všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené Exekučným poriadkom, resp. Občianskym súdnym poriadkom. V exekučnom konaní vedenom podľa ustanovenia § 44 ods. 8 Exekučného poriadku je založená zákonná povinnosť

exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase.

V predmetnom prípade podľa tvrdenia navrhovateľa neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene súdneho exekútora pristúpi až po veľmi dlhej dobe. Súd najmä nevykonával žiadne také úkony, ktoré by smerovali k odstráneniu právnej neistoty, ktorej sa navrhovateľ v predmetnej veci nachádzal, čím porušil základné práva navrhovateľa zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

Navrhovateľovi vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom. Navrhovateľ vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,- Eur, na udržanie a správu informačného systému sumu 40,- Eur, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,- Eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urovaním a kontrolou stavu konania sumu 15,- Eur.

Druhým uplatneným nárokom je náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá vznikla tým, že márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že nastanú účinky predpokladané ustanovením § 44 ods. 8 Exekučného poriadku a správnym postupom exekučného súdu dôjde k zámene súdneho exekútora, čo bude viesť k efektívnemu a účinnému vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy navrhovateľa riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu exekučného konania pre stratu kontaktu s povinným, riziko insolventnosti povinného. Náhrada nemajetkovej ujmy má byť teda vnímaná ako spravodlivá satisfakcia za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv. Navrhovateľ zdôraznil, že neexistuje akýkoľvek účinný vnútroštátny prostriedok nápravy spôsobilý reštituovať vzniknutú situáciu, a možno konštatovať úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu, ktoré spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane navrhovateľa, ale aj na strane jeho majiteľov. Napokon nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Podľa navrhovateľa potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu, z ktorých vyplýva najmä právo navrhovateľa na včas a kvalitne poskytnutú súdnu ochranu, v súlade s ktorým má byť vykonávaný aj výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov.

Primeranou sumou náhrady nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie, v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, je suma 885,12 Eur. Navrhovateľ uskutočnil výpočet nároku alikvotným pomerom 55,32 Eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu a to práve na základe aplikácie doktríny ústavného súdu, teda 663,88 Eur za roku : 12 mesiacov v roku = 55,32 Eur za mesiac. Navrhovateľ taktiež tunajší súd upozornil, že v danej veci bol exekučný súd nečinný viac ako 326 dní.

V danom prípade sa navrhovateľ domáha podaným návrhom náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom tunajšieho súdu. Navrhovateľ postupoval podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Odporca však do podania tohto návrhu na žiadosť navrhovateľa nereagoval.

Rovnako si navrhovateľ zdôvodňoval svoje návrhy aj v ostatných veciach, ktoré boli Okresným súdom Brezno spojené do jedného konania. Navrhovateľ si uplatnil pre namietané pochybenie exekučného súdu (v každom prípade sa jednalo o Okresný súd Brezno) nasledovné sumy :

Z exekučného konania voči povinnému Y. D., nar. XX.XX.XXXX, v ktorom malo omeškanie exekučného súdu trvať viac ako 413 dní, je výška uplatnenej náhrady majetkovej škody 175,- Eur a nemajetkovej ujmy 719,16 Eur, voči povinnému N. S., nar. XX.XX.XXXX, v ktorom malo omeškanie exekučného súdu trvať viac ako 722 dní, je výška uplatnenej náhrady majetkovej škody 175,- Eur a nemajetkovej ujmy 1327,68 Eur, voči povinnému I. Y., nar. XX.XX.XXXX, v ktorom malo omeškanie exekučného súdu trvať viac ako 709 dní, je výška uplatnenej náhrady majetkovej škody 175,- Eur a nemajetkovej ujmy 1272,36 Eur, voči povinnému I. G., nar. XX.XX.XXXX, v ktorom malo omeškanie exekučného súdu trvať viac ako 192 dní, je výška uplatnenej náhrady majetkovej škody 175,- Eur a nemajetkovej ujmy 331,92 Eur, voči povinnému N. D., nar. XX.XX.XXXX, v ktorom malo omeškanie exekučného súdu trvať viac ako 399 dní, je výška uplatnenej náhrady majetkovej škody 175,- Eur a nemajetkovej ujmy 719,16 Eur, voči povinnému W. Q., nar. XX.XX.XXXX, v ktorom malo omeškanie exekučného súdu trvať viac ako 557 dní, je výška uplatnenej náhrady majetkovej škody 175,- Eur a nemajetkovej ujmy 995,76 Eur, voči povinnému I. D., nar. XX.XX.XXXX, v ktorom malo omeškanie exekučného súdu trvať viac ako 564 dní, je výška uplatnenej náhrady majetkovej škody 175,- Eur a nemajetkovej ujmy 995,76 Eur, voči povinnému I. G., nar. XX.XX.XXXX, v ktorom malo omeškanie exekučného súdu trvať viac ako 201 dní, je výška uplatnenej náhrady majetkovej škody 175,- Eur a nemajetkovej ujmy 331,92 Eur, voči povinnému U. I., nar. XX.XX.XXXX, v ktorom malo omeškanie exekučného súdu trvať viac ako 352 dní, je výška uplatnenej náhrady majetkovej škody 175,- Eur a nemajetkovej ujmy 608,52 Eur.

Tunajší súd uznesením č.k. 4C/241/2012-24 zo dňa 08.04.2013 rozhodol o spojení vecí vedených pod sp.zn. 4C/241/2012, sp.zn. 4C/244/2012, sp.zn. 4C/245/2012, sp.zn. 4C/246/2012, sp.zn. 4C/267/2012, sp.zn. 4C/282/2012, sp.zn. 4C/283/2012, sp.zn. 4C/284/2012, sp.zn. 4C/285/2012, sp.zn. 4C/295/2012 na spoločné konanie a ďalej budú prejednávané pod sp.zn. 4C/241/2012.

Odporca Slovenská republika, v zastúpení Ministerstva spravodlivosti SR, sa podaním zo dňa 13.05.2014, doručeným dňa súdu 17.05.2014, vyjadril k podanému návrhu, pričom žiadal návrh zamietnuť, a to z viacerých dôvodov. V prvom rade odporca namietal procesné pochybenia zo strany navrhovateľa, ktorý vo svojich návrhoch zmätočne označil povinných s odlišným uvedením dátumov narodenia v prípade keď boli uvádzaní v návrhoch viacnásobne, spisové značky príslušných exekučných konaní, pod ktorými sú veci vedené na exekučných súdoch, neboli v návrhoch označené napriek tomu, že navrhovateľ tieto údaje k dispozícii má, pričom voči súdu nepravdivo a zavádzajúco tvrdí, že súdu k jednotlivým exekučným veciam poskytuje všetky údaje, ktoré má k dispozícii. Neuvedenie konkrétnej spisovej značky veci bolo okrem iného dôvodom aj na odmietnutie ústavnej sťažnosti navrhovateľa, ktorú podával na Ústavný súd SR. Navrhovateľ nepriložil ani jeden relevantný dôkaz na preukázanie svojich tvrdení, celú dôkaznú povinnosť prenáša na súd, čo je neprijateľné, aj samotné zdôvodnenie uplatnených nárokov je nejasné z pohľadu špecifikácie konkrétneho právneho dôvodu vzniku nároku na náhradu škody, či vzniku nároku na nemajetkovú ujmu.

V tomto konaní nie je splnená základná podmienka pre možnosť vyhovieť podanému návrhu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., a to predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom štátu, po neúspešnosti ktorého je možné takýto návrh podať po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti navrhovateľa. Odporca zdôraznila, že navrhovateľ podal na Ministerstvo spravodlivosti SR žiadosť o predbežné prerokovanie predmetných nárokov, avšak po výzve ministerstva nedoplnil žiadané informácie, nebol ochotný priložiť ani príslušné návrhy na zmenu exekútora v jednotlivých exekučných konaniach s dátumom doručenia súdu, uznesenia o zmene súdneho exekútora, prípadne oznámiť dátumy, kedy sa navrhovateľ dozvedel o škode, ďalej doklady preukazujúce vyčíslenie majetkovej škody, či iné skutočnosti podstatné pre prerokovanie nároku. Neposkytol teda žiadnu súčinnosť pri predbežnom prerokovaní podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu

škody, o čo sám požiadal. Odporca preto nepovažuje nárok navrhovateľa za predbežne prerokovaný v zmysle § 4 ods. 1 písm. a) zák. č. 514/2003 Z.z.

Čo sa týka splnenia atribútov pre vznik nároku na náhradu škody v zmysle uvedeného zákona, je podľa odporcu potrebné vychádzať pre posudzovaní otázky nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v údajnom porušení povinnosti súdu vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote zo znenia ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., kde je explicitne uvedené, z čoho je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, pričom navrhovateľ doposiaľ dôkazy potrebné pre posúdenie tejto otázky, predpokladané týmto ustanovením nepredložil. K otázke nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote odporca uvádza, že všeobecným predpokladom na zmenu súdneho exekútora je žiadosť oprávneného na zmenu súdneho exekútora spolu s uvedením súdneho exekútora, ktorý má nahradiť pôvodného exekútora. V praxi je zaužívaný model, v zmysle ktorého exekučný súd po dôjdení žiadosti o zmenu súdneho exekútora predloží túto žiadosť pôvodnému súdnemu exekútorovi na vyjadrenie, na vyčíslenie jeho doterajších trov a na zaslanie príslušného exekútorského spisu za účelom realizácie povinností vyplývajúcej exekučnému súdu z ustanovenia § 44 ods. 9 zákona č. 233/1995 Z.z.

Odporca pripustil, že v niektorých jednotlivých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhoch oprávneného na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty od doručenia takéhoto návrhu, najmä v prípadoch ak pôvodný exekútor neposkytol exekučnému súdu plnú súčinnosť, v takých prípadoch exekučný súd z objektívnych dôvodov nemohol dodržať zákonnú 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhoch navrhovateľa ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora tak, aby v tejto lehote rozhodol aj o trovách exekúcie pôvodného súdneho exekútora a súčasne postúpil novému súdnemu exekútorovi exekučný spis pôvodného súdneho exekútora. Odhliadnuc od uvedeného, v prípadoch podozrenia, že exekučný súd nekonal o návrhoch navrhovateľa ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora navrhovateľovi nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy, ktorým bolo podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa § 3 ods. 7 v spojení s § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch. Ak navrhovateľ tento prostriedok nápravy nevyužil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť podľa ustanovenia § 415 zákona č. 40/1964 Zb., keďže si nepočínal tak, aby nedošlo k škode na jeho majetku. Aj v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR nedodržanie lehoty, stanovenej zákonom, nie je automaticky aj porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, je potrebné prihliadať na všetky okolnosti danej veci.

Vzhľadom na povahu úkonu (rozhodnutie o zmene súdneho exekútora), zákonom stanovenú lehotu, lehotu v ktorej sa rozhodlo, nečinnosť navrhovateľa i nevyhnutnosť vykonať pred, resp. súčasne s rozhodnutím i iné úkony, nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote stanovenej zákonom považovať za zbytočné prieťahy, a teda za nesprávny úradný postup. Zároveň odporca poukázal na ustanovenie § 44 ods. 8 a 9 Exekučného poriadku, z ktorého je zrejmé, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, resp. do doručenia uznesenia o zmene súdneho exekútora pôvodnému exekútorovi. To znamená, že v súvislosti s nerozhodnutím súdu v lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody, pôvodný súdny exekútor mal a mohol pokračovať vo vymáhaní pohľadávky, na ktorú mal poverenie, s ohľadom na zachovanie kontinuity konania.

Odporca ďalej poukázal na nedostatok právomoci všeobecného súdu preskúmavať efektívnosť a rýchlosť súdneho konania iného súdu (v tomto prípade exekučného) v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Takémuto skúmaniu môže byť rozhodovanie súdu podrobené len v konaní pred Ústavným súdom SR na základe ústavnej sťažnosti, obdobnú právomoc má predseda príslušného súdu na podklade sťažností na prieťahy podľa § 62 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z.z. Všeobecný súd potom môže o náhrade škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. rozhodovať na základe prieťahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažností na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktorý má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, v ktorej Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo

právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Odporca dal do pozornosti súdu uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 03.10.2012, č.k. I.ÚS 476/2012-12, ktorým bolo rozhodované o ústavných sťažnostiach navrhovateľa, tieto boli pre zjavnú neopodstatnenosť odmietnuté, pretože namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré sťažovateľ označil, a to buď pre nedostatok zjavne príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Podľa Ústavného súdu SR doterajšia dĺžka predmetných konaní sama osebe nie je ešte takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práv sťažovateľa, resp. že doba konaní vedených okresným súdom zasiahla samotnú podstatu a účel základného práva sťažovateľky takým závažným spôsobom, že by to odôvodňovalo prijatie sťažnosti na ďalšie konanie.

K vyčíslenej škode a k nemajetkovej ujme zo strany navrhovateľa vyjadril odporca názor, že navrhovateľ nepreukázal ničím vznik škody a nároky, ktoré si uplatňuje, tak možno považovať iba za hypotetické.

Navrhovateľ sa v rámci návrhu domáha náhrady škody pozostávajúcej z materiálnej škody v paušálnej sume 175,- Eur. Podľa tvrdení navrhovateľa si tento vyčíslil vzniknutú škodu na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, ktoré spočívajú v administratívnych výdavkoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca, a to bez ohľadu na dĺžku trvania prieťahov. Taktiež uvádza, že škoda zaťažila navrhovateľa v období medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o návrhu. Ako podstatné zložky vyčíslenej sumy uvádza správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, udržiavanie a správu informačného systému a administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné. Navrhovateľ v návrhu neuviedol, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. skutočnú škodu a ušlý zisk. V tomto smere odporca poukazuje na definície podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Na základe ustálených definícií skutočnej škody a ušlého zisku má odporca za to, že navrhovateľ dosiaľ neunesol bremeno tvrdenia tým, že nekonkretizoval, či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk a zároveň zastáva názor, že navrhovateľom uvedená paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech, a teda logicky nie je možné domáhať sa ich náhrady podľa zákona 514/2003 Z.z.

Odporca poukázal aj na to, že navrhovateľ ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi k svojej činnosti potrebuje a nepochybne využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Takýto systém musel využívať nielen počas domnelých prieťahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom, nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcie, ale aj pri takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebíhali, resp. prebiehali bez namietaných nedostatkov. Akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikla bez ohľadu na tvrdené prieťahy a jej uplatnenie možno považovať za účelové. Navrhovateľ ako ďalšiu položku uvádza udržiavanie systému. Tu ide taktiež o činnosť, ktorú musí navrhovateľ udržiavať na každodennej báze, najmä pri poskytovaní úverov v takom rozsahu, v akom ich poskytuje navrhovateľ, aby sa naplnil účel fungovania spoločnosti daného druhu. Požadovať paušálne náhrady za vyššie uvedené všeobecné činnosti je nesprávne a účelové.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti má odporca za to, že nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať navrhovateľovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, pretože navrhovateľ nepreukázal vznik a ani výšku škody.

Navrhovateľ sa v rámci svojich návrhov domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v pomernej výške k čiastke 663,88 Eur (suma ktorá vyplýva z judikatúry Ústavného súdu SR) podľa toho, ako dlho trvalo domnelé omeškanie.

V časti nároku navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch poukázal odporca na skutočnosť, že nálezy Ústavného súdu SR, na ktoré navrhovateľ odkazuje v návrhu nie je možné automaticky aplikovať na predmetné konanie. Je potrebné poznamenať, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 663,88 Eur, ktorá musí byť priznaná za každý rok prieťahov je nesprávna úvaha. Navyše pri rozhodovaní Ústavný súd SR vychádza aj z významu sporu pre navrhovateľa, pričom v tomto prípade sa jedná o veľkú spoločnosť poskytujúcu úvery

fyzickým osobám. Ústavný súd SR prihliada aj na to, či sťažnosť voči postupu v konaní adresovaná predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ navrhovateľ tento prostriedok nevyužil je neprijateľné, aby sa mu priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných nálezov Ústavného súdu SR, keď predseda súdu nemal možnosť zjednať prípadnú nápravu. V druhom rade odporca poznamenáva, že vznik nemajetkovej ujmy u fyzických a právnických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Navrhovateľ taktiež uvádza aj "zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov" bez bližšej konkretizácie. Taktiež navrhovateľ v návrhu nespresnil, v čom a ako situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy.

Navrhovateľ taktiež v rámci svojho návrhu opomenul uviesť, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odporca nemá preukázaný vznik nemajetkovej ujmy a ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch.

Záverom odporca poukázal na aspekt dobrých mravov, na ktoré sa navrhovateľ odvoláva, pričom z pohľadu odporcu práve toto kritérium hovorí v neprospech navrhovateľa vzhľadom na charakter nárokov a na charakter obchodnej činnosti, z ktorej tieto nároky voči dlžníkom navrhovateľa vznikli, na jeho prax pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľských úveroch a na negatívne vnímanie navrhovateľa verejnosťou aj špecializovanými organizáciami na ochranu spotrebiteľa či zo strany štátnych orgánov, ktoré na každej mocenskej úrovni musia vynakladať nadmerné úsilie na dosiahnutie efektívnej ochrany práv spotrebiteľov. Toto negatívne vnímanie je práve dôsledkom praktík a aplikácie či využívania právnych inštitútov zo strany navrhovateľa, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi a so všeobecne uznávanými spotrebiteľskými právami. Ak potom v prípadnom exekučnom konaní, v ktorom má byť vymáhaná pohľadávka navrhovateľa voči jeho dlžníkovi, zároveň spotrebiteľovi, súd vynakladá väčšie úsilie a dlhšie časové obdobie na podrobné skúmanie podmienok uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy, dodržania právnych predpisov o ochrane spotrebiteľa atď., potom navrhovateľ nemôže poukazovať na rozpor s dobrými mravmi v súvislosti s takýmto postupom súdu. K príčinnej súvislosti odporca uviedol, že vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku nemožno tvrdiť, že navrhovateľovi vznikla škoda postupom tun. súdu.

Na základe týchto skutočností odporca žiadal návrh v plnom rozsahu zamietnuť.

V predmetnom konaní po vytyčení pojednávania vo veci na deň 24.07.2014 podal navrhovateľ podaním zo dňa 18.07.2014, doručeným súdu dňa 18.07.2014, návrh, ktorým žiadal zrušiť vytyčené pojednávanie. Svoj procesný návrh odôvodnil skutočnosťou, že podľa jeho právneho názoru vo veci rozhoduje vylúčený sudca a súd, ktorého všetci sudcovia sú v tomto konaní vylúčení v zmysle ustanovenia O.s.p.. Na základe toho mal konajúci sudca postupovať v zmysle § 15 a nasl. O.s.p.. Na vylúčení sudcov Okresného súdu Brezno v tejto veci navrhovateľ trvá napriek rozhodnutiu odvolacieho súdu o tom, že sudcovia vylúčení nie sú. Z toho dôvodu navrhovateľ podal sťažnosť na Ústavný súd SR, ktorú v prílohe svojho podania pripojil a zároveň navrhol konajúcemu súdu, aby zrušil nariadené pojednávanie a nekonal o veci samej až do rozhodnutia Ústavného súdu SR v tejto veci. Navrhovateľ v podaní tiež navrhol doplniť dokazovanie. Navrhovateľ, ako sám uvádza, zadal objednávku na spracovanie znaleckého posudku, ktorý vyčíslí výšku vzniknutej škody, v dôsledku skutočností opísaných v návrhu, za ktoré zodpovedá odporca. Vypracovaný znalecký posudok po jeho vyhotovení predloží súdu, pričom žiadal, aby o obsah tohto znaleckého posudku bolo doplnené dokazovanie vykonané v konaní. V prípade, ak ide o návrh agendy ISTINA RS, na preukázanie skutočností, že postup exekučného súdu je nesprávny (v rozpore so zákonom), nechal navrhovateľ spracovať znalecký posudok znalcom v odbore 330000 - Právne vzťahy k cudzine, odvetví 330300 - Európske právo, ktorý zodpovie na otázky týkajúce sa interpretácie a aplikácie smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 v nadväznosti na justičnú prax a záväznú judikatúru Súdneho dvora EU (posudzované otázky predstavujú podstatu argumentácie exekučného súdu pri vykonaní nesprávneho úradného postupu). Znalecký posudok navrhovateľ navrhol ako dôkaz so zásadnou povahou a žiadal, aby bol súdom po spracovaní vykonaný.

V predmetnom konaní po vytyčení pojednávania vo veci na deň 24.07.2014 podal navrhovateľ podaním zo dňa 18.07.2014, doručeným súdu dňa 18.07.2014 návrh, ktorým žiadal zrušiť vytyčené pojednávanie a prerušiť konanie. Svoj procesný návrh odôvodnil tou skutočnosťou, že podľa jeho právneho názoru vo veci rozhoduje vylúčený sudca a súd, ktorého všetci sudcovia sú v tomto konaní vylúčení. Na základe

toho mal konajúci sudca postupovať v zmysle § 15 a nasl. O.s.p. Na vylúčení sudcov Okresného súdu Brezno v tejto veci navrhovateľ trvá napriek rozhodnutiu odvolacieho súdu o tom, že sudcovia vylúčení nie sú. Z toho dôvodu navrhovateľ podal sťažnosť na Ústavný súd SR, ktorú v prílohe svojho podania pripojil a zároveň navrhol konajúcemu súdu, aby prerušil konanie až do rozhodnutia Ústavného súdu SR v tejto veci v zmysle ustanovení § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. a ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p..

Tunajší súd uznesením č.k. 4C/241/2012-237 zo dňa 24.07.2014 návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol.

Súd pri rozhodovaní postupoval najmä podľa týchto zákonných ustanovení:

Podľa § 119 ods. 1 O.s.p., pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

Podľa § 120 ods. 1 O.s.p., účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci

Podľa § 121 O.s.p., netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, ako aj právne predpisy uverejnené alebo oznámené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a právne záväzné akty, ktoré boli uverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie.

Podľa § 9 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 9 ods. 2 zákona 514/2003 Z.z., pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa § 17 ods. 2 zákona 514/2003 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 písm. a) zákona 514/2003 Z.z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje.

Podľa § 62 ods. 1 zákona 757/2004 Z.z., sťažnosť môže podať účastník konania alebo strana v konaní. Sťažnosť na postup súdu môže smerovať proti porušovaniu práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo porušovaniu zásad dôstojnosti súdneho konania sudcami, súdnymi úradníkmi alebo zamestnancami súdu, ktorí plnia úlohy pri výkone súdnictva.

Súd poukazuje na skutočnosť, že na pojednávaní dňa 24.07.2014 vo veci rozhodol rozsudkom vzhľadom na to, že neboli splnené podmienky pre odročenie pojednávania v zmysle § 119 ods. 3 O.s.p., pretože

navrhovateľ nepreukázal existenciu dôležitých dôvodov, pre ktoré by mal súd odročiť pojednávanie vytyčené na 24.07.2014. Na odročenie nariadeného pojednávania z dôvodu, že vo veci má konať vylúčený sudca a súd, ktorého všetci sudcovia sú v tomto konaní vylúčení, v dôsledku čoho navrhovateľ podal na Ústavný súd SR sťažnosť, v zmysle vyššie citovaných ustanovení zákona nebol žiadny dôvod, keďže Krajský súd v Banskej Bystrici už právoplatne rozhodol o námietkach zaujatosti vznesených navrhovateľom a taktiež s ohľadom na skutočnosť, že navrhovateľ vôbec nepreukázal, že uvedená ústavná sťažnosť bola odoslaná na Ústavný súd SR a prijatá ním na ďalšie konanie.

Súd v prvom rade konštatuje, že odporca dôvodne namietal skutočnosť, že navrhovateľ dostatočne právne nezdôvodnil vznik nároku na náhradu škody a na náhradu nemajetkovej ujmy, z obsahu žalôb je však zrejmé, že ide o nárok, ktorý mal vzniknúť ako zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú súdom pri výkone jeho právomocí, v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Okrem iného tomu zodpovedá aj argumentácia navrhovateľa ohľadne uplatnenia nárokov na náhradu škody žiadosťou o predbežné prerokovanie v zmysle § 15 ods. 1 uvedeného zákona.

V zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosť štátu voči poškodenému subjektu môže nastať buď na základe nezákonného rozhodnutia, na základe nezákonného zatknutia, zadržania alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe alebo nesprávnym úradným postupom.

Navrhovateľ vo svojom návrhu nekonkretizuje, či exekučné súdy pri rozhodovaní o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora vydali nezákonné rozhodnutie alebo zvolili nesprávny úradný postup, pričom pre oba prípady, ktoré ako možnosti prichádzajú do úvahy v rámci exekučného konania, platia v otázke vzniku zodpovednosti štátu v citovanom zákone odlišné pravidlá. Zákon výslovne stanovuje, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Nárok na náhradu škody možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda pôsobená, bolo zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu (§ 5 a § 6 zákona č. 514/2003 Z.z.).

Štát zodpovedá aj za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup zákon považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieskumy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb (§ 9 uvedeného zákona).

Je možné konštatovať, že navrhovateľ si celkom zjavne uplatnil náhradu škody aj náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., a to v dôsledku nesprávneho úradného postupu (zbytočné prieskumy, nerozhodnutie v zákonom stanovenej lehote) exekučného súdu v jednotlivých exekučných konaniach, kde navrhovateľ vystupoval ako oprávnený a vymáhal svoje pohľadávky voči svojim dlžníkom z uzavretých úverových zmlúv. Výška škody aj výška nemajetkovej ujmy je zo strany navrhovateľa vyčíslovaná vždy ako dôsledok toho, že exekučný súd nedodrжал zákonom stanovenú 30-dňovú lehotu, v ktorej je inak potrebné buď vyhovieť návrhu na zmenu súdneho exekútora, alebo zamietnuť návrh na zmenu súdneho exekútora.

Po preskúmaní dôvodov a argumentácie uvedenej v návrhu, súd konštatuje, že nie je možné návrhu vyhovieť, a to už prima facie, bez potreby dokazovania, resp. na základe notorií vo vzťahu k navrhovateľovi a jeho podnikateľskej činnosti.

Súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Zásadne nevykoná dôkazy, ktoré nemajú význam pre vec samu alebo ktoré by potvrdzovali len zhodné tvrdenia účastníkov (§ 120 ods. 3 O.s.p.). O nevykonaní dôkazov súd rozhodne uznesením a vysvetlí svoje rozhodnutie aj v rozhodnutí o veci samej, spravidla v rozsudku.

Tunajší súd v súlade s ustanovením § 120 ods. 1 v nadväznosti na ust. § 121 O.s.p. rozhodol nevykonať dôkaz navrhnutý navrhovateľom, a to znalecký posudok na preukázanie skutočností, že postup exekučného súdu je nesprávny (v rozpore so zákonom), ktorý nechal navrhovateľ spracovať

znalcom v odbore 330000 - Právne vzťahy k cudzine, odvetví 330300 - Európske právo, ktorý mal zodpovedať na otázky týkajúce sa interpretácie a aplikácie smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 v nadväznosti na justičnú prax a záväznú judikatúru Súdneho dvora EU (posudzované otázky predstavujú podstatu argumentácie exekučného súdu pri vykonaní nesprávneho úradného postupu). Navrhnutý dôkaz by nevyhnutne smeroval proti základnej zásade vyjadrenej v § 121 O.s.p. a to *iura novit curia*. V zmysle uvedenej zásady *iura novit curia* sa v rámci súdneho konania nepripúšťa, aby sa predmetom dokazovania stala existencia právnych noriem, ich interpretácia a aplikácia, keďže právny poriadok všeobecne vychádza z nevyvráťiteľnej právnej domnienky vyjadrenej v ust. § 121 O.s.p., že súd musí poznať právo. Pripustenie vyššie uvedeného znaleckého posudku ako dôkazného prostriedku v predmetnom konaní by predstavovalo zásah do výlučnej právomoci súdu urobiť si právny záver o prejednávanej veci a na tom základe vydať rozhodnutie vo veci samej. Akýkoľvek znalecký posudok vypracovaný vo veci existencie právnych noriem, ich interpretácie a aplikácie by bolo možné pripustiť len ako právny názor účastníka konania, ktorý môže vziať súd do úvahy pri rozhodovaní, ale nie ako dôkazný prostriedok. Tunajší súd taktiež poukazuje na skutočnosť, že navrhovateľ nijako v priebehu konania nepreukázal, že z jeho strany došlo k reálnemu zadaniu vyššie uvedeného znaleckého posudku konkrétnemu znalcovi.

Tunajší súd v súlade s ustanovením § 120 ods. 1 O.s.p. rozhodol nevykonať dôkaz navrhnutý navrhovateľom, a to znalecký posudok, ktorým by sa mala podľa tvrdení navrhovateľa vyčísliť výška vzniknutej škody v dôsledku skutočností opísaných v návrhu, za ktoré zodpovedá odporca. Súdu nie je zrejmy dôvod vypracovania tohto znaleckého posudku, ako aj dôvod, pre ktorý navrhovateľ žiada vykonať tento dôkaz, keď výška škody vzniknutej v dôsledku údajného protiprávneho konania bola navrhovateľom vyčíslená priamo v podanom návrhu na začatie konania vo veci samej a navrhnutý znalecký posudok by vlastne len opätovne vyčíslil škodu, ktorá už raz vyčíslená bola priamo v návrhu. Tunajší súd taktiež poukazuje na skutočnosť, že navrhovateľ nijako v priebehu konania nepreukázal, že z jeho strany došlo k reálnemu zadaniu vyššie uvedeného znaleckého posudku konkrétnemu znalcovi. Ďalej je potrebné poznamenať, že s ohľadom na závery, ktorým súd dospel v ďalšej časti rozsudku na základe vykonaného dokazovania, t.j. postupom súdu ani nemohla vzniknúť škoda, by vykonanie vyššie uvedeného znaleckého posudku ako dôkazu bolo možné považovať za nadbytočné, nehospodárne a neslúžiace žiadnemu účelu.

Z argumentácie navrhovateľa vyplýva, že vzniknutá majetková ujma spočíva v účelne vynaložených nákladoch spojených s jeho činnosťou, uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky za obdobie, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. V prípade každej exekučnej veci vyčíslil navrhovateľ tieto náklady na 70,- Eur, ktoré boli vynaložené prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, ďalej na 40,- Eur za udržiavanie a správu informačného systému, 50,- Eur za administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom napokon na 15,- Eur za administratívne spracovanie textov urgencií voči exekučnému súdu a publikačné výdaje spojené s ich vyhotovením, ako aj za poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde.

Nemajetkovú ujmu navrhovateľ zdôvodnil svojimi legitímnymi očakávaniami, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Podľa navrhovateľa, keďže súd takto nepostupoval, vyvolal riziko zániku povinného, riziko zmerania účelu exekučného konania pre stratu kontaktu s povinným, a napokon riziko insolvenčného povinného. Navrhovateľ okrem toho mohol v prípade včasného zamietnutia žiadosti včas a efektívne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva, získaním náhradného exekučného titulu. Vzniknutú situáciu nie je možné reštituovať a napraviť, čo u členov riadiacich orgánov spoločnosti ako aj u majiteľov navrhovateľa vyvolalo pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Došlo k zániku ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ovplyvnené boli jeho ďalšie podnikateľské postupy, vznikla neistota v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane navrhovateľa aj jeho majiteľov.

Za adekvátnu náhradu považuje navrhovateľ sumu, ktorá zodpovedá dĺžke času jednotlivých exekučných konaní a dobe zbytočných prieťahov súdu, pričom za každý mesiac omeškania je

primeranou náhrada vo výške 55,32 Eur, resp. za rok náhrada vo výške 663,88 Eur. Pri výpočte vychádzal navrhovateľ z rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR, ako je to uvedené vyššie.

K tvrdenej materiálnej ujme súd zhodnotil, že navrhovateľ vyčíslením a charakteristikou účelne vynaložených nákladov mienil vznik skutočnej škody, t.j. ujmy v dôsledku zmenšenia jeho majetku, v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Problematickými v tomto prípade sú dva aspekty tvrdení navrhovateľa. Prvým je vyčíslenie nákladov vo vzťahu ku konkrétnej exekučnej veci, druhým potom príčinná súvislosť ich vzniku. Pri nákladoch navrhovateľa celkom zrejme nejde o ich presné vyčíslenie, zodpovedajúce skutočnosti v zmysle kauzálnej väzby na tvrdené prieťahy v konkrétnom exekučnom konaní, ale len paušalizovaná suma, vyčíslená neznámym spôsobom, z neznámych východziech hodnôt bez ohľadu na to, či pri uplatňovaní konkrétneho nároku v exekučnom konaní došlo k prieťahom v určitom časovom rozsahu, s určitým počtom potrebných podaní na súd, reakcií na výzvy alebo rozhodnutia súdu a teda s potrebou konkrétneho množstva a rozsahu administratívnych prác, úkonov, výdajov na poštovné, a pod. Napríklad takzvané udržiavanie a správa informačného systému ohodnotené k jednej exekučnej veci sumou 40,- Eur je zrejmom paušalizáciou, ale aj právnym nezmyslom vo vzťahu k atribútom zodpovednosti za škodu v zmysle občianskoprávných predpisov (protiprávne konanie, škoda, priama príčinná súvislosť). Súd nemôže prijať argumentáciu navrhovateľa v tomto zmysle, t.j. že by náklady, ktoré vyčísľil, boli priamo spôsobené konaním alebo nekonaním exekučného súdu. Medzi vznikom tých nákladov, ktoré navrhovateľ uviedol a konaním, resp. nekonaním súdu nie je žiadna priama súvislosť, ktorú by navrhovateľ vysvetlil a právne logicky zdôvodnil. V tomto ohľade sa súd plne stotožnil s argumentáciou odporcu a uzavrel, že zdôvodnenie a aj spôsob výpočtu majetkovej škody navrhovateľa v zmysle návrhu sú neprípustné a nemožno im vyhovieť.

Problematickým je aj právne zdôvodnenie tohto nároku vo vzťahu ku konkrétnej exekučnej veci a najmä vo vzťahu k tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu súdu. V zmysle § 58 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. súd zastaví exekúciu na návrh alebo aj bez návrhu. Z vyššie uvedeného zákonného ustanovenia s ohľadom na jestvujúce právne predpisy, počnúc medzinárodnou úpravou spotrebiteľského práva (smernica č. 93/13/EHS), cez ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a končiac ustanoveniami o preskúmaní rozhodcovských rozsudkov v exekučnom konaní v § 45 zák. č. 244/2002 Z.z. vyplýva povinnosť exekučného súdu v priebehu celého exekučného skúmať existenciu podmienok vedúcich v zmysle § 57 zákona č. 233/1995 Z.z. k zastaveniu prebiehajúcej exekúcie. V danom prípade bol súd povinný aj v priebehu exekučného konania preskúmať exekučný titul, rozhodcovský rozsudok, na podklade ktorého bola predmetná exekúcia vykonávaná. Súd je povinný ex offico podrobiť rozhodcovský rozsudok skúmaniu z hľadiska ochrany spotrebiteľa, pričom prioritná je dôslednosť takéhoto skúmania, nie 30-dňová lehota, stanovená na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora. Jej nedodržanie nemôže mať za následok nesprávny úradný postup, ak si súd splnil povinnosť uvedeného riadneho preskúmania exekučného titulu. Tunajší súd poukazuje na ustanovenie § 44 ods. 8 a 9 Exekučného poriadku, z ktorého je zrejme, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, resp. do doručenia uznesenia o zmene súdneho exekútora pôvodnému exekútorovi. To znamená, že v súvislosti s nerozhodnutím súdu v lehote 30 dní nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody, pôvodný súdny exekútor mal a mohol pokračovať vo vymáhaní pohľadávky, na ktorú mal poverenie, s ohľadom na zachovanie kontinuity konania. Je teda nepochybné, že posudzovaním exekučného titulu v priebehu exekučného konania vznikla navrhovateľovi majetková ujma, avšak nie v dôsledku nezákonného, lež zákonného postupu exekučného súdu.

Odhliadnuc od uvedeného, v prípadoch podozrenia, že exekučný súd nekonal o návrhoch navrhovateľa ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora navrhovateľovi nič nebránilo využiť prostriedok nápravy, ktorým bolo podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa § 3 ods. 7 v spojení s § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch. Ak navrhovateľ tento prostriedok nápravy nevyužil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť podľa ustanovenia § 415 zákona č. 40/1964 Zb., keďže si nepočínal tak, aby nedošlo k škode na jeho majetku. Aj v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR nedodržanie lehoty, stanovenej zákonom, nie je automaticky aj porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, je potrebné prihliadať na všetky okolnosti danej veci. V tomto ohľade sa súd plne stotožnil s argumentáciou odporcu a uzavrel, že aj toto zdôvodnenie majetkovej škody navrhovateľa v zmysle návrhu je neprípustné a nemožno mu vyhovieť.

Pri nemajetkovej ujme súd znovu musí poukázať na neprípustnú paušalizáciu náhrady, ktorá vychádza z rozhodcovej praxe nášho ústavného súdu, tento nedostatok by však mohol byť v konaní konvalidovaný, ak by dokazovaním mohol súd dospieť k možnosti konkretizácie následkov vo vzťahu ku konkrétnemu exekučnému konaniu a pochybeniam súdu. Výška náhrady totiž vždy spočíva v úvahe súdu, vychádza zo subjektívnych poznatkov, zhodnocovania jednotlivých okolností atď., presná suma náhrady sa nedá vypočítať exaktným spôsobom a s konečnou platnosťou ju môže určiť až súd. Závažnejším pochybením sú však tvrdenia navrhovateľa o legitímnych očakávaniach a zmarených podnikateľských plánoch a aktivitách, frustrácii, úzkosti a pocitu nespravodlivosti. Súd musí pri tomto nároku v zmysle § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. zohľadňovať osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vznikutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a napokon závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Notorieta je už v súčasnosti osoba navrhovateľa aj jeho obchodné praktiky vo vzťahu k spotrebiteľom, ktorým poskytoval úvery. Nepočetne krát došlo pri ich skúmaní súdom alebo orgánmi Európskej únie (komisia, ESLP) ku konštatovaniu rôznych zákonu odporujúcich postupov, ktorými navrhovateľ vyvolal (a to zámerne) stav nerovnováhy v právach účastníkov úverových zmlúv, vždy v neprospech spotrebiteľov. Obsahom úverovej zmluvy, ale najmä všeobecnými podmienkami poskytovania úveru, ktoré navrhovateľ klientom predkladal a ktoré boli vopred zostavenými formulárovými zmluvami a zmluvnými podmienkami, stanovoval neprimeranú odplatu za úver, neprimerane vysoké sankcie za porušenie podmienok splácania, nevýhodné podmienky pri predčasnom splatení úveru atď. V neposlednom rade klientom zásadným spôsobom sťažil uplatnenie ich spotrebiteľských práv a rozhodovanie sporov presunul na rozhodcovské súdy (bez možnosti odmietnuť takúto zmluvnú podmienku spotrebiteľom), ktoré sa aj pri skúmaní Európskej komisie javili ako predpojaté a neuplatňujúce právne predpisy na ochranu spotrebiteľa.

Posledne uvedený aspekt sa odrazil aj na počte rozhodcovských rozsudkov, ktoré boli ako exekučný titul predložené s návrhom na vykonanie exekúcie a žiadosťou súdneho exekútora na súdy v enormnom počte. Nevyhnutné individuálne skúmanie podmienok, za ktorých bolo rozhodcovské konanie medzi účastníkmi zmlúv dojednané, spôsobilo vyššiu časovú náročnosť, potrebu výziev voči navrhovateľovi na doplnenie listín a v mnohých prípadoch zastavenie prebiehajúcich exekučných konaní, resp. zamietnutí žiadostí na vydanie poverenia s tým, že vykonaným prešetrovaním exekučných súdov bolo zistené, že predmetný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje spôsobilý exekučný titul.

Nie je súdu celkom zrejmé, aké mal navrhovateľ očakávania vo vzťahu k predmetným exekučným konaniam, keď legitímnymi by boli vo vzťahu k rýchlemu a zároveň správne postupu súdu len v prípade, že by z jeho strany nedochádzalo k zneužívaniu práva, namiesto férovej spotrebiteľskej politiky, t.j. primeraných úrokových sadzieb, primeraných sankcií, umožnenia odmietnuť ponúkané rozhodcovské konanie, prípadne výber takého rozhodcovského súdu, ktorý je oboznámený so spotrebiteľským právom a aj ho uplatňuje (t.j. nepôsobí len ako obchodný partner poskytovateľa úveru). Skutočnosť bola taká, že v dôsledku množiacich sa nekalých podnikateľských praktík rôznych subjektov poskytujúcich úvery štátne orgány vrátane súdov takmer na každej mocenskej úrovni museli (a stále musia) vynakladať nadmerné úsilie na dosiahnutie efektívnej ochrany práv spotrebiteľov. Ak takéto subjekty zahltili súdy svojimi podaniami a uplatnili si svoje práva vyplývajúce aj z vyššie uvedených nekalých praktík, potom ich reálne očakávania museli obsahovať aj vedomie rizík, ktoré z toho vyplývajú.

Podobné je možné konštatovať aj k pocitom frustrácie, úzkosti a pocitu nespravodlivosti navrhovateľa, resp. jeho štatutárov či majiteľov vo vzťahu k postupu exekučného súdu. Súd uznáva, že frustrované sa môže cítiť aj ten podnikateľ, ktorý nekonal férovo, ale rozhodne to nemôže byť pripisované na vrub jeho spotrebiteľa alebo štátu.

Súd vychádzajúc zo zásady, že z nepráva nemôže vzniknúť právo, neuznal argumenty navrhovateľa a uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy považuje za nedôvodný. Z dôvodu hospodárnosti konania súd neskúmal ďalšie okolnosti tvrdené sporovými stranami ani nevykonával ďalšie dokazovanie vo veci. Na základe vyššie uvedených skutočností súd návrh ako nedôvodný v plnom rozsahu zamietol.

O trovách konania súd rozhodoval podľa § 142 ods. 1 O.s.p. V spore úspešný odporca si vo svojom písomnom vyjadrení síce uplatnil náhradu trov konania, avšak tieto bližšie nevyčíslil a zo súdneho spisu ani žiadne vzniknuté trovy nevyplývajú. Preto súd rozhodol tak, že odporcovi sa táto náhrada nepriznáva.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia, písomne v 2 vyhotoveniach prostredníctvom podpísaného súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.